

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Doe het nu!

DEN TEKST LEEREN VOOR DE ZONDAGSSCHOOL, de vragen beantwoorden voor de Bijbels, het werk maken voor de catechisatie — wat gebeurt het dikwijls op het nippertje! We hebben er zelf vroeger ook aan meegedaan. Maar wijze ouders hebben ons op het verkeerde er van gewezen. En al hebben we niet altijd — vooral niet altijd dadelijk — geluisterd, we zijn toch blij, den goeden raad niet in den wind te hebben geslagen en er dikwijls voordeel van te hebben gehad.

Want ten eerste gaat alles, wat men zoo op het laatste oogenblik doet, vaak half, ook al is het, door een ons misschien aangeboren gevatheid, schijnbaar heel, en ook al zijn er op dezen regel uitzonderingen. En ten tweede blijft er zoo weinig van hangen. En om dat laatste gaat het toch. Niet, of we den tekst al redelijk kunnen opzeggen, en de vragen behoorlijk weten te beantwoorden, en wat kennis van de leer toonen te bezitten, door vragen en antwoorden uit het hoofd op te zeggen. Maar of het er in zit. Of we eenige dagen later den tekst nog kennen, en de goede antwoorden en opgedane wijsheid ons zijn bijgebleven.

Een van de duidelijkste leeringen der Schrift is: doe het nu!

In zaken hebben velen, in onzen grooten tijd van handel en techniek, die spreuk toegepast. Praktische Engelschen hebben de laatste jaren door hun „Do it now!“ over de heele wereld getuigd tegen het verkeerde van uitstellen. En de opvoedkunde onzer dagen legt ook den nadruk op het „terstond“ handelen.

Maar de Bijbel was de handelsmenschen, het zakenleven en de paedagogiek al eeuwen voor!

Gods Woord roept het jong en oud, geloovig en ongeloovig, steeds weer toe: Doe het nu!

Nu is het „de welaangename tijd.“

Nu is het „de dag der zaligheid.“

Nu. — Als we wachten, kan het zijn, dat de genade Gods tevergeefs tot ons kwam.

Nu wil de Heere Jezus in ons hart, in ons huis binnenkomen. „Haast u... Ik moet heden in uw huis blijven.“

Nu, nu we „Zijn stem hooren,“ moeten we ons „hart niet verharden.“

Nu, in de dagen der kracht, en niet als we oud geworden zijn, nu, in den schoonsten tijd van ons leven, moeten we doen wat God wil. „Gedenk aan uw Schepper in de dagen uwer jongelingschap, eer de kwade dagen komen.“

Maar als dit alles waar is in de hoogste dingen, laat het dan ook door ons toegepast worden op de dagelijksche.

Moet ge huiswerk maken, — doe het nu! Eerst alles goed en grondig afmaken, en dan aan uw genoegens, aan andere dingen denken. 't Zal straks tot vreugde voor u en uw ouders zijn. En wat geeft het voor het heden al een prettig, rustig gevoel, als ons werk af is „voor vandaag.“

Moet ge u ontwikkelen, — doe het nu! Elken dag enkele minuten voor dit of voor dat afzonderen, geeft u, over het jaar genomen, een reeks van uren voor lichamelijke en geestelijke ontwikkeling. Elken dag vijf minuten voor uzelf in den Bijbel lezen, hoe maakt het u met de Schrift vertrouwd! Elken dag een kwartier piano- of orgelspelen, hoe stelt het u straks in staat om tot genoegens van uzelf en anderen te spelen of liederen te begeleiden!

Moet ge op allerlei gebied dingen léeren, werkzaam zijn, u nuttig maken voor anderen, — doe het nu!... Te laat opstaan, kan den heelen dag in de war brengen; ontleent soms de gelegenheid om gesterkt te worden door het Woord Gods en het gebed. Te laat beginnen, doet nerveus aanpakken en jachtig voltooien.

Moet ge nu misschien wat afleggen of aandoen, naar aanleiding van deze regelen, — doe het NU! Hoe dikwijls wordt men al lezende overtuigd van 't ware, dat gezegd wordt, maar zegt in zijn hart: later hoop ik er naar te doen. Maar dat later wordt nooit. Alleen wat we dadelijk doen, heeft zekerheid van bestaan. Want alleen over het „nu“ beschikken we. Wie weet, wat „morgen“ zijn zal?

Moet ik de besliste keuze doen, — dan nu.

Moet ik mijn leven anders inrichten, — dan nu.

Moet ik minder vragen wat ik kan of wil, en meer wat anderen kan dienen, — dan nu.

Moet ik in het een of ander, soms in 't heel kleine, mijzelf verloochenen, mijzelf opofferen, — dan nu.

Moet ik meer volharden in hetgeen anderen mij terecht voorhouden als het waarlijk goede, — dan nu.

Moet ik op tijd mijn plichten waarnemen, opdat alles ordelijk geschiede, — dan nu.

Moet ik een of ander bijzonder werk doen voor mijn Heiland, misschien iemand persoonlijk op Hem wijzen, — dan nu.

Moet ik terugkeeren, als ik afgezworven ben, — dan nu. Moet ik een zieke bezoeken, een bedroefde troosten, aan verlatenen of eenzamen schrijven, — dan nu.

In één woord: het is altijd terstond. In het Evangelie van Markus, waar de Heere Jezus ons als Dienstknecht wordt voorgesteld, vinden we twee-en-veertig maal het woordje „terstond.“ Moet een dienaar niet terstond gereed staan om de bevelen van zijn heer na te komen? — Welnu, laat het dan ook bij ons in alles, in ons navolgen van Jezus, in onze dagelijksche dingen, bij plichten en vreugden, terstond zijn; laat onze levensspreuk wezen of worden: Doe het nu!

IN DEN GREEP VAN MAMMON

door L. PENNING

26)

RANDIJK KWAM THUIS; DE THEE WAS GEZET, en Alberdien merkte niets bijzonders. Ze had haar man met Wailing druk zien praten bij het tuinhok, en hoe 't kwam, wist zij niet, maar ze was er van geschrokken. Te grooter was haar voldoening, dat haar man nu rustig en kalm was.

Maar hij was inwendig niet rustig en kalm; het was maar schijn, en het bezwaarde hem bovendien, dat hij dezen reuzenkoop voor zijn vrouw geheim zou houden. Het was nog nooit gebeurd. Ze hadden samen tot heden alles overlegd, zooals men zulks ook verwachten mocht van echtgenooten, die beiden God dienden, en lief en leed samen behoorden te deelen.

Thans was het keerpunt gekomen. En zoo deze vrouw met haar ernstige, trouwe oogen op dit oogenblik een blik had kunnen slaan in het hart van haar man, dan zou zij een kreet van ontzetting hebben geslaakt.

Hij was vriendelijk en hartelijk; zelfs trachtte hij te lachen en te schertsen, al ging het moeilijk, maar het was een schijnvertooning. Alberdien zag een masker, terwijl hij in zijn vrouw een hinderpaal zag, om het geld terug te winnen, dat hij met zijn Russische effecten had verloren.

Er woelde een strijd in zijn binnenste achter dat masker van lach en scherts, en die strijd was hevig en bitter. Zijn conscientie klaagde hem aan, dat hij een gruwelijk onrecht pleegde tegenover een trouw zorgende gade, met haar in volstreckte onwetendheid te laten tegenover zoo'n gewichtige huizenspeculatie.

Er zou bovendien een buitengewone mate van vindingrijkheid, om nu maar niet te spreken van listigheid, bij te pas moeten komen, om het voor haar verborgen te houden, want haar blik was scherp en haar opmerkingsgave groot.

Maar de mensch vindt vele vonden, om zijn misdaden te bedekken. Als de speculatie was afgelopen, dan zou hij alles aan zijn vrouw vertellen, en de baan zou weer vlak zijn. Maar nu nog niet... de tijd was er nog niet rijp voor....

Alberdien haalde een doos met Weesper moppen uit de kast.

„Ik heb ze expres voor jou gekocht,“ zei ze, „omdat jij er zooveel van houdt.“

„Je bent een vrouw uit duizend,“ was zijn antwoord. Maar meteen dacht hij aan de vijf duizend gulden, die voor 't oprapen waren geweest, en die hij zou hebben opgeraapt ook, indien zijn vrouw het niet had verhinderd door haar verkeerden raad.

Mocht hij het haar ten kwade duiden?

Geen sprake van!

Dat deed hij ook niet. Zij kon niet anders, omdat haar horizont beperkt was. Ze was een vrouw; ze